

Komandi partur

Í komandi parti fara báðar systrarnar, Lena og Hanna, av landinum

Ludvig Kjælnes, fosturpápi Honnu, var í fyrsta kommunustýrinum í Klaksvík. Seinni sat abbasonurinn í fleiri setur

Jeg kan nu forstaa, og det har givet mig en stærkere tro, at der er en Gud til (naar man har læst denne Drøm).

Jubilæ, den 17. maj 1901

Jacob Klein.

Pápi vildi ikki í land

Tá ið teir komu heimaftur við Jubilæ seinast í august, fór mammubeiggi mín rógvandi umborð at fortelja pápa, hvat ið var hent. Men tá ið pápi sá, at tað var svágur hansara, sum kom rógvandi móti skipinum, segði pápi við sínar skipsfelagar: “Hetta er mín dreymur, sum er gingin út.”

Mammubeiggi og pápi fóru saman niður í kahúttina. Tað var eingin, sum hoyrði, hvat ið teir tosaðu um. Móti kvøldi kom øll manningin í land, men ikki pápi, hann bleiv einsamallur eftir. Dagin eftir fór mammubeiggi aftur umborð fyri at fáa pápa í land. Tá hevði pápi drukkið sær mót til. Teir komu so báðir í land og fylgdust heim til fastur, har hon búði saman við øllum børnunum hjá pápa. So tað kann einhvør hugsa sær til, hvussu henda heimkoman kann hava verið. Eg var tann einasta, sum ikki var heima, tí mostir mín, Malena, hevði tikið meg í pleygu. Tað vóru seks børn umframt meg í húsinum, sum bleiv roknað fyri at vera eitt av teimum stóru húsunum í Klaksvík.

Óhepni hjá mostrini

Tá ið pápi kom at vitja meg hjá mostrini, hevði eg verið eitt sindur óheppin. Fyrst breyt eg eina skál. Eg misti hana. Ikki bara var eg kedd av tí, men eg bleiv eisini flongd og sett út í gongina. Har sat eg og græt, og hvør kom beint tá inn í forstovuna? Tað var pápi, so hetta var eitt sindur óheppið fyri mostur. “Hanna skal latast í, og eg skal hava hana heim við mær”, segði pápi. So segði mostir við pápa, at hann ikki kundi hava meg. Tá segði pápi, at eg í hvussu so er ikki skuldi sita í gongini og gráta, og so kom eg heimaftur.

Lítlasystir fekk fimm nøvn

Nú skuldi lítla systir til dópin, og hon skuldi uppkallast eftir mammu og fleiri øðrum,

sum pápi hevði havt samband við, og sum vóru deyð. Hon kom at eita Sara Sofie Jacobine Frederikke Pernille Klein. Hesum kom kom systir mín at líða undir hvørja ferð, hon skuldi siga sítt fulla navn. Hetta var hon ikki komin at eita, um mamma hevði livað. Nú skuldi fastir fara til Fuglafjarðar aftur. Hon tók so lítlusystur við sær. Tað hevði hon lovað pápa. Ein onnur systir kom at búgva hjá eini aðrari fastur í Fuglafirði, so nú vóru tvær systrar har. Men vit vóru nú fyra systkin heima. Men pápi helt, at hetta kundu vit systrar ikki klára. So vildi lagnan, at ein dagin kom ein ungdómsvinur hjá pápa inn til okkara. Hann var bóndi og átti eingi børn sjálvur. Hann búði í Hattarvík, og hann tók Palla beiggja við sær. Vit grótu hvørja ferð, eitt av teimum smáu fór.

Tað var hart hjá Palla, tí hann kendi ikki fólkin, hann kom til. Hann kom eisini at búgva fjart frá sínum systkjum.

Nú var heldur eingin pápi

Pápi var góður við okkum. Men hann fekk lungnabruna og doyði eitt ár ella tvey eftir, at mamma var deyð.

So nú stóðu vit børnini aftur og grótu. Eingin var at troysta, nú eingi foreldur vóru. Hetta var nokk so løgið, tí tað tyktist, sum at pápi visti, at hann skuldi doyggja, tí beint áðrenn hann doyði, hevði hann fingið sett trý av okkum seks systkjum í pleygu.

Elsta systirin var júst blivin konfirmerað, áðrenn pápi doyði. So kom mostir aftur eftir mær. Har fekk eg eitt heim. Fosturpápi mín, Ludvig Kjælnes, var eitt deiligt menniskja. Hann var í handlinum hjá Faktorinum allan dagin.

Um Ludvig Kjælnes

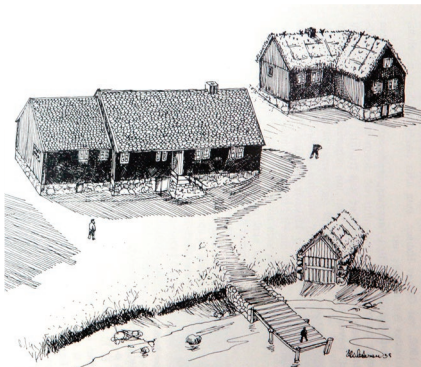
Kona faktorin, Anna Elisabeth (1830-1911) var dóttir Jacob Thomassen Kjælnes, bóhhaldara (1793-1863), giftur í Havnar Kirkju við Onnu Thomasdóttir f. 1796 í Hest.

Tey finga tvey børn. Umframt Onnu Elisabeth var tað Thomas Juul Kjælnes (1826-1904), skómakari, sum var giftur við Henrikkju Sofíu Poulsdóttir (1826-1896).

Tey finga sjei børn. Eitt av teimum var

Her liggja tvey dampskip á vágini í Klaksvík í 1898, tá ið Hanna var 8 ára gomul

Ludvig arbeiddi hjá Faktorinum, tí stóra handlinum í Klaksvík tá ið tíðina. Tað var her Kjølbro kom í læru í 1902. Henda vakra tekning hjá Óla Petersen er úr Havið og Vit hjá J. Símun Hansen

Ludvig Poul (1856-1936). Fór ungur til Klaksvíkar at vera í handlinum hjá Faktorinum. Giftist við Malenu Johannesen f. 1872 úr Klaksvík. Tey finga børnini Henrikka Sofía f. 1897, gift við Julius Theodor Askham (1898-1963), Thomas Juel f. 1902, giftur við Valborg Hansen f. 1912, Andreu Sofíu f. 1908, gift við Simon Vitalis Dahl f. 1905. Frá teimum er nógv ætt, eisini í Klaksvík.

Ludvig varð valdur í fyrsta kommunustýrið í Klaksvík í 1908. Hann varð afturvaldur í 1910 og sat til 1914. Óli í Skúla var formaður frá 1908 til 1911 og Olaf Olsen til 1914. Seinni bleiv abbasonurinn, Kári Kjælnes, býráðslimur í fleiri skeið.

Mistu eisini okkara heim

Mostir var meira strong, men eg var fegin um, at tey vildu hava meg búgvandi hjá sær.

Lena systir mátti arbeiða, og hon búði hjá fastur, og tað sama var við lítla beiggja Hans Paula.

So vóru okkara hús manntóm, og alt innbúgvandi skuldi seljast á uppboði. Hendan dagin, uppboðið varð hildið, var veðrið fint. Systir mín Lena var til arbeiðis, tí hon vildi ikki síggja alt, sum vit áttu, fara fyri vág og vind. Fosturmamma mín var sjálvandi við. Sjálv stóð eg uttan fyri hjá fosturforeldrunum og kundi síggja oman

Hann var 13 ára gomul, tá ið Kjølbro keypti fyrstu sluppina Soli Deo Gloria

til okkara. Eg stóð og græt, tá eg sá øll hesi fólkin, sum gingu aftur og fram við kurvum við okkara postalíni og við sekkjum við seingjarklæðum, sum mamma sjálf hevði vovið.

Húsini skuldu so eisini seljast, og vit børn skuldu hava ein verja. Og so varð ein verji valdur, sum búði á eini útoyggj. Hann høvdu vit børn ongantíð sæð.

Vit finga lítið burtur úr øllum hesum. Tað vóru minst fyra byggigrundir um okkara hús. Fastur okkara gjørdi alt, hon kundi, fyri, at vit skuldu fáa okkara part. Tá ið vit vóru 18 ára gomul, kundu vit fáa 170 krónur hvør.

Læknin beindi fyri sær

Ja, tíðin gongur, og vit fylgja við. Ein morgun komu boð til fosturfaðir mín, at læknin hjá okkum var deyður fyri egnari hond. Tað var ræðuligt, og øll Klaksvíkin syrgdi.

Tað bleiv tosað hart um, at hann ikki kundi koma yvir deyðan hjá mammu, tá ið hann var burturstaddur. Hann skuldi havt opererað mammu, men hann valdi heldur at fara burtur í eina veitslu. Fosturpápi mín og læknin vóru systkinabørn. Teir báðir vóru bestu menniskju á hesi jørð.

Læknin var Sofus Djurhuus, sonur Faktorin. Í komandi parti verður greitt nærri frá honum.